

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUND'S FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

◀ ◀ ◀ ◀ ◀ ◀ UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶

35. AARG.

15. Maj 1919.

Nr. 9.

EFTER FORELÆGGELSEN

Ægteskabslovens Forelæggelse har givet Anledning til en Pressekampagne, der er vel egnet til at give Kvinderne Stof til Eftertanke. De Angreb, der har været fremført i en Del af Pressen, har været anlagt paa at vække Forargelse imod Lovforslaget; og Forargelse har de vakt, men ganske vist i anden Retning end den tilsigtede. De, der kender Lovforslagets Bestemmelser, har med Forundring læst disse ofte ganske misvisende Udgydelser og forgæves søgt at genkende Forslagets Bestemmelser i dem; de har Gang paa Gang spurgt sig selv, om Meningen har været, at disse Artikler skulde være vejledende eller vildledende. Og de, der ikke kender Forslagets Bestemmelser, men har en redelig Vilje til at ville sætte sig ind deri, har uden Resultat søgt at faa noget ud af disse Artikler; de ærlige har maattet erkende, at de ikke har kunnet forstaa dem. Tilbage bliver de ubefæstede Sjæle, der ukritisk nedsvælger, hvad der bydes dem; det bliver sagtens de eneste, hos hvem den tilsigtede Forargelse er opnaaet.

„Kvinden og Samfundet“ har taget det fornuftige Parti ærligt og redeligt at gengive Forslagets Hovedbestemmelser; saa staar det enhver Læser frit for at dømme om dem uden uvedkommende Hensyn til, hvilke Vendinger Statsministeren maatte have anvendt i sin Forelæggelsestale eller hvilke Syner de maatte have fremkaldt hos de Sortseere, der paa Forhaand anser enhver Forandring i Ægteskabslovene som Ægteskabets Ruin.

Er Forslaget da saa revolutionært, som man har villet give det Udseende af; vil det undergrave Ægteskabets Grundvold og faa det til at styrte sammen, til Skade for Familie og Samfund? Overfor dette Spørgsmaal vil jeg opstille et andet: Vilde det ikke være mærkeligt og højst usandsynligt, om mange Aars Arbejde for at skabe Reform af Ægteskabsloven, der kan bevare Ægteskabet, skulde have resul-

teret i et Forslag, der slaar Grunden bort under Ægteskabet? Hviler ikke hele Bevisbyrden for en saadan Paastand paa dem, der fremsætter den, og har disse paa noget Punkt ednnu leveret saadanne Beviser??

Forslagets Regler om, at hver af Ægtefællerne skal have Raadighed over det, vedkommende indfører i Ægteskabet eller erhverver under dette paa en hvilken som helst Maade, er allerede i 1872 (altsaa for henved halvhundrede Aar siden!) fremført af Goos, hvem sikkert ingen vil beskylde for at have været Samfunds- eller Ægteskabsstørmere. At denne Regel skulde føre til at løse Forholdet mellem Ægtefællerne og være mindre heldig for det gode Forhold mellem dem end den nugældende Regel, der giver Manden Raadighed ogsaa over Hustruens Formue (for saa vidt den ikke er selverhvervet), turde være en dristig Paastand. Deraf maatte man saa ogsaa drage den Slutning, at alle de Ægteskaber er undergravede og berøvede deres Grundbetingelser, hvor der nu er helt eller delvis Særeje ifølge Ægtepagt. Disse Ægteskaber er mange i Antal, og den Omstændighed, at Antallet er steget saa stærkt i de senere Aar, viser netop med tilstrækkelig Tydelighed, at den ellers gældende Formueordning ikke er tilfredsstillende. Men endnu har dog ingen vovet at paastaa, at disse Ægteskaber skulde være fjernere fra Ægteskabets Idé end alle de andre.

Gyrithe Lemche har i en Artikel i „Berlingske Tidende“ sammenlignet Ægteskabet i Øjeblikket med „en fraspændt Jernbanevogn, som er blevet staaende paa Skinnerne, mens langt borte Lokomotivet løber videre ned ad Banen med de øvrige Vogne“. Det er en fortræffelig Sammenligning; jeg vil tillade mig at føre den videre. De i Wagonen efterladte Personer er allerede delvis hoppede af Vognen for at søge anden Befordring fremad og følge efter de fremrul-